

ת"פ 1955/10/14 - מדינת ישראל נגד אדוארד ראיסוב (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

01 אפריל 2015

ת"פ 1955-10-14 מדינת ישראל נ' ראיסוב(עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד רומן זילברמן

נגד

אדוארד ראיסוב (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד מסלם אריאתה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של סיוע התפרצות לדירת מגורים, הפרת הוראה חוקית, גניבת רכב, נהיגה ללא ביטוח וללא רישיון נהיגה.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 16762-12-14, מיכאל בן זאב (להלן: "המתלונן") הינו בנה של בעלת הבית ברחוב אלפרד פריד בבאר שבע. המתלונן העסיק את הנאשם יחד עם דניאל יעקובוב (להלן: "דניאל") כחודש עובר לאירוע המתואר בכתב האישום בעבודות שיפוצים.

בלילה שבין ה - 28.11.14 ל - 29.11.14 החליטו הנאשם ודניאל ואחר בשם ניר נועם להתפרץ לבית. בהגיעם לבית, הנאשם תצפת מחוץ לבית לוודא שאין הגעה, ואילו דניאל קפץ מעל החומה, נכנס לחצר האחורית וממנה לתוך הבית דרך הדלת האחורית שלא הייתה נעולה. במעשיו האמורים לעיל, סייע הנאשם לדניאל להתפרץ בכוונה לגנוב, כאשר במעמד זה גנב דניאל 3 משחזות וכלי עבודה נוספים בשווי של ₪ 2,000, את הרכוש מכר דניאל ובכסף שהתקבל השתמשו השלושה לצורך בילוי בתל אביב. את המעשים המתוארים בכתב האישום ביצע הנאשם תוך הפרת תנאי השחרור כפי שנקבעו על ידי בית המשפט בהליך מ"ת 1942-10-14 בכללם זה אמור היה להימצא במעצר בית לילי.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת ת"פ 1955-10-14, בתאריך 27.09.14, לאחר חצות, גנב הנאשם קטנוע מסוג "סאן יאנג". זאת עשה על ידי כך שגרר את הקטנוע לשכונת נחל עשן ובהמשך שבר את מנעול ההגה, מפסק המתנע ומנעול המיכל וחבר חוטי חשמל באופן שאפשר התנעת הקטנוע. לאחר שהנאשם הצליח להתניע את הקטנוע הלה נהג בו בשכונת נחל עשן וגרם לו נזק בכך שהחליק עם הקטנוע מספר פעמים ובשל כך נשברו חלקי פלסטיק שונים ומושב הקטנוע נקרע. הנאשם נהג יחד עם הקטינים בקטנוע באותו יום סמוך לשעה 17:00, כשאלו מתחלפים מדי פעם בנהיגת הקטנוע. זאת עשה מבלי שיש ברשותו רישיון נהיגה או פוליסת ביטוח.

עמוד 1

מתסקיר שירות המבחן עולה כי מדובר ברוק בן 20, יליד קזחסטן אשר סיים 10 שנות לימוד שמגיל צעיר גילה קשיים לימודיים. לאחר כ- 10 שנות לימוד הוא הורחק מהמסגרת החינוכית בשל שימוש בסמים והתנהגות לא נאותה, דבר שאף הביא לכך שלא גויס לצה"ל. בהיותו בן שנתיים אביו נפטר. במישור התעסוקתי עבד כ- 4 חודשים במפעל פלאס בעמק שרה ובהמשך עבד בקיוסק כ- 4 חודשים עד שנעצר. ביחס למעורבותו בת"פ 16762-12-14 מסר כי המניע למעשה היה הפגת שעמום. זה מודע לחומרת מעשיו בכך שנהג ללא שהוציא רישיון נהיגה וביטוח ואילו ביחס לת"פ 16762-12-14 הודה כי ההתפרצות הייתה לגנוב ציוד מכאני על מנת למוכרו. שירות המבחן מציין כי מהתרשמות העבירות בוצעו על רקע התמכרותו לסמים, חבירה לאוכלוסייה שולית ונטייתו לפריצת גבולות להשגת רווח משני. מעורבותו חוזרת בפלילי ובאה על רקע אימפולסיבי וקשיים לשלוט בדחפיו. ביחס לשימוש בחומרים משני תודעה מסר כי בגיל 13 - 14 החל לשתות אלכוהול, אך לדבריו כיום לא שותה אלכוהול מזה תקופה ארוכה. בגיל 15 - 16 החל שימוש בחשיש וגראס ובהמשך עבר להשתמש בניס גאי לאחר שהרגיש שהחשיש לא משפיע עליו. לתפיסתו מאחר ובכלא אינו משתמש בסמים, מסוגל לשלוט בצורך ובדחף לצד תפקוד תקין ויצרני. שירות המבחן שיקף לנאשם כי קיימת נזקקות טיפולית משמעותית ואינטנסיבית כדוגמת קהילה טיפולית סגורה, אולם הנאשם סירב לכך ואינו רואה כל צורך טיפולי. יצוין כי הנאשם היה משולב בעבר בהליך טיפולי בקשב לנוער, אולם לא השלים הליך זה והורחק מהמרכז נוכח דיווחים לא אמינים ואף שידול נערים אחרים לשימוש בסם תוך כדי השהות במקום.

שירות המבחן התרשם כי אין המדובר בבחור בעל נורמות ומערכת ערכים עברייניים אלא בחור אשר נוהג באופן פורץ גבולות לשם השגת מטרותיו. זה עדיין אינו מזהה את המחירים וההשלכות של מעשיו כמכבידים וכי נתון בסיכון למעורבות שולית בעתיד נוכח החסכים הרגשיים שלא עובדו עד כה. משסירב הנאשם לעבור שילוב במסגרת טיפולית, שירות המבחן לא בא בכל המלצה בעניינו.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש הפנתה לנפוצות של העבירות בהן הורשע הנאשם עד כי הפכו ל"מכת מדינה". זו ציינה כי מדובר בעבירות אשר קלות יחסית לביצוע וקשות ללכידה ומכאן הצורך בהרתעת הרבים. עבירות אלו כוללות גם פוטנציאל התדרדרות לכדי אלימות של ממש. באופן קונקרטי הפנתה לחומרה הגלומה בניצול האמון שניתן לנאשם על ידי מעסיקו, כך גם לזלזול המוחלט בצו בית משפט. עוד הפנתה לחומרה הגלומה בביצוע העבירות בצוותא חדא עם אחרים, חלקם קטינים. בשל כל אלה, סבורה כי מתחם העונש בת"פ 16762-12-14 מן הראוי שינוע בין 6 ל - 18 חודשים בפועל, ואילו בת"פ 1955-10-14 סבורה כי מתחם העונש ההולם, מן הראוי שינוע בין 12 ל - 24 חודשים מאסר בפועל, בגדרי המתחם הפנתה לקיומה של רמת סיכון שאינה זוכה לטיפול, כך גם סבורה שיש מקום לתת ביטוי לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים.

ב"כ הנאשם מצדו, הפנה לחלקו השולי יחסית של הנאשם בעבירה של סיוע להתפרצות לבית. המדובר בבית שהיה בשיפוץ משכך אין פוטנציאל להיתקל במי מדיירי הבית. הנאשם הודה בחלקו מיד לאחר שנתפס ואף קשר את האחר למעשים. אשר לגניבת רכב מדובר בקטנוע ששווי אינו רב. מטרתו של הנאשם הייתה לעשות מספר סיבובים ולא למטרות רווח, כך שגם עבירה זו נמצאת במדרג הנמוך. המדובר בנאשם צעיר, בן 20 שנמצא במעצר מזה 3 חודשים, לנאשם נסיבות חיים שאינן פשוטות ומאסר ממושך יהיה בו כדי לחשוף אותו לנורמות עברייניות. הפסיקה אליה מפנה המאשימה אינה רלוונטית למקרה שבפנינו. הנאשם יכול היה להביע את רצונו מ"השפה ולחוץ" להשתלב בהליך טיפולי,

אולם באופן כנה ציין שכוחותיו לא יעמדו לו להליך טיפולי במסגרת סגורה ועל כן לא היה מעוניין להשלוח איש. הנאשם מצדו הביע חרטה על מעשיו, ציין כי בכוונתו לבדוק אפשרות שילובו במרכז יום לאחר שישתחרר וכי כיום נמצא במסגרת תעסוקתית במעצר.

דין והכרעה:

במעשיו האמורים לעיל פגע הנאשם בערכים המוגנים של קניינו של אדם, פרטיותו, תחושת הביטחון וכך גם בערכים המוגנים של הגנה על ציבור המשתמשים בכביש וכן עקרון שליטון החוק וציות לצווי בית משפט.

לעניין פגיעת מעשיו של הנאשם בתחושת הביטחון של הציבור בעקבות עבירות התפרצות וגניבת הרכב, יפים דברי כב' השופט עמית **בבש"פ 45/10 מסארה נ' מדינת ישראל**, אשר נאמרו אמנם במסגרת הליכי מעצר ואולם כוחם יפה אף לסוגיית הענישה:

"חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גם בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה".

לעניין זה יפים אף דברי השופט ח' מלצר **בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה:**

"כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כעבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר... ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירות של התפרצות לדירה, נעה בדרך הכלל בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד שנתיים מאסר. כך בין היתר, רע"פ 509/11 אבו מדיע נ' מדינת ישראל, רע"פ 3063/11 כהן נ' מדינת ישראל, רע"פ 8519/11 ויצמן נ' מדינת ישראל. בענייננו, יש לציין כי מדובר בעבירת הסיוע שהעונש בצידה הינו מחצית מהעונש המקסימלי בגין העבירה המשולמת.

מדיניות הענישה נהוגה בעבירות של גניבת רכב נעה בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד שנה וחצי מאסר בפועל ואף יותר. כך בין היתר רע"פ 2011/10 בדרן נ' מדינת ישראל, רע"פ 11428/05 עבדו נ' מדינת ישראל.

מדיניות הענישה נהוגה בעבירות של הפרת הוראה חוקית נעה בין מאסרים מותנים ועד מספר בודד של חודשים שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות. אשר לעבירות של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה ללא רישיון נהיגה, הענישה נעה מספר חודשים מאסר בפועל שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, כך בין היתר, **בעפ"ת 59810-07-12 דרור אביטל נגד מדינת ישראל** שם נקבע כי:

"מתחם הענישה הקבוע לעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נע בין מאסר על תנאי בנסיבות קלות באופן מיוחד, עד לתקופת מאסר בת שנה."

עוד ראו רע"פ 1973/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (24.3.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע נדון ל 45-ימי מאסר, מאסר על תנאי ופסילה בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בכך שנהג כאשר רישיון הנהיגה פג מזה 11 שנה, עוד ר' ברע"פ 2666/12 **עטאללה נ' מדינת ישראל** (23.4.12),

ברע"פ 4477/11 **נחמן נ' מדינת ישראל** (16.6.11).

בבואו של בית משפט לבחון את מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים במסגרת ת.פ. 14-10-1955, ולחומרה יש לתת את הדעת לכך שגניבתו של הקטנוע נעשתה אגב גרימת נזק לא מבוטל לחלקיו השונים בין אם אגב הגניבה ובין אם תוך כדי החלקתו על הכביש ושבירתם של חלקי פלסטיק שונים.

המדובר בגניבת שלצורך ביצועה היה על הנאשם לבצע פעולות שתכליתן לעקוף את מפסק ההתנעה בכלל זאת ניתוק וחיבור חוטי חשמל. גם אם אין המדובר בגניבה מתוחכמת, עדיין מהלכים אלו אינם בבחינת ידע המצוי ברשותו של כל אדם.

הנאשם נוהג יחד עם קטינים אחרים ברכב ובמספר הזדמנויות ביום שלאחר גניבתו. את כל אלה עושה כשמעולם לא הוציא רישיון נהיגה כדין. בכך סיכן עצמו וסיכן אחרים. אין המדובר באמירות בעלמא שכן אגב נסיעה זו הנאשם החליק עם הקטנוע ובנקל יכול היה להיפצע ולגרור לפציעתם של אחרים. במצב דברים זה, הציבור הוא זה שהיה נושא בעלויות הנלוות לכך. מעבר לנזק הישיר שנגרם כתוצאה מגניבתו של אותו קטנוע הרי שישנו נזק עקיף נוכח כך שבעליו מוצא עצמו ללא אפשרות נידוד בין אם לעבודה ובין אם שימושי הפרטיים על כל המשתמע מכך.

מנגד, אין המדובר בגניבת רכב שערכו על דרך הכלל גבוה באופן משמעותי מערכו של טוסטוס. המדובר מעשים אשר גם אם מקיימים את עבירת הגניבה, נושאים יותר אופי של שבל"ר כפי שהדבר נלמד מהשימוש שביצע הנאשם והקטינים האחרים ביום שלמחרת.

אשר לעבירות הסיוע להתפרצות והפרת הוראה חוקית הרי שלחומרה, עסקין בהתפרצות המבוצעת בצוותא חדא בשעת לילה. עצם ההתפרצות בצוותא חדא מקלה על ביצוע העבירה ומאידך מקשה על תפיסתם של המעורבים בה.

הנאשם מתפרץ לבית בו עבד בשיפוצים ומטבע הדברים תוך ניצול האמון שניתן בו וכך גם הידע המוקדם בדבר טיב החפצים המצויים במקום. מחד, מדובר בסיוע באופן שהנאשם לא היה זה שנכנס באופן פיזי אל תוך ביתו של המתלונן אולם מאידך מדובר בסיוע ממשי, שכן הנאשם נמצא פיזית במקום ההתפרצות ומתצפת על מנת להתריע ביחס להגעתם של אנשים למקום. את המתואר לעיל, ביצע הנאשם תוך הפרת תנאי שחרורו. אין המדובר בהפרה טכנית של הימצאות מחוץ לכתובת מעצר הבית לצורך ביצוע סידורים או פעילות פרטית אחרת. המדובר בהפרה בוטה של תנאי השחרור שלא לומר התעלמות מוחלטת מהם. הנאשם היה אמור להימצא בתנאי מעצר בית לילי בגין מעורבותו בגניבת הקטנוע. אך כחודש ימים בלבד לאחר שהוטלו עליו תנאי השחרור אשר מלכתחילה לא היו מחמירים, הנאשם נוטל חלק בביצוע עבירת רכוש שאינה במדרג הנמוך.

התנהלותו זו של הנאשם עולה בקנה אחד עם חוסר התובנה שזה מפגין ביחס למכלול חומרת מעשיו. את גניבת האופנוע ונהיגה ללא רישיון ביצע לשיטתו מתוך שעמום ואילו את עבירת ההתפרצות וגניבת הרכוש ביצע על מנת שיוכלו למוכרו ובכסף שיקבלו לצאת לבילוי. בכך יש לאבחן את מעשיו לחומרה אל מול מי אשר מבצעים עבירות רכוש מתוך מצוקה כלכלית (הגם שגם נסיבות אלו אין בהן להצדיק מעורבות בפלילים). בבסיס התנהלותו זו סבור שירות המבחן כי ישנה התמכרות לסמים ומעורבות בחברה שולית תוך קושי לשלוט בדחפים.

מכל האמור לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין עבירות הסיוע להתפרצות, גניבה והפרת הוראה חוקית נע בין 9 ל-20 חודשים מאסר בפועל. מתחם העונש ההולם בגין עבירת גניבת הרכב ונהיגה ללא רישיון נהיגה נע בין 6 ל-18 חודשים מאסר בפועל.

בבואו של בית המשפט לקבוע עונשו של הנאשם בגדרי המתחם לקולא, יש ליתן משקל להודאתו שיש בה כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר. יש בהודאה זו משום נטילת אחריות והבעת חרטה. כך גם יש ליתן הדעת לעובדה שעסקין בנאשם צעיר בגיל, שאין לחובתו הרשעות קודמות. הנאשם נמנה על אוכלוסיית הבגירים- הצעירים, על המשמעות הנגזרת של מעצרו ומאסריו, כפי שהדבר מצא ביטוי בפסיקה.

בתיק זה אין לדבר על שיקולי שיקום שיש בעטים לחרוג מטה מן המתחמים אותם קבעתי. הדברים מקבלים משנה תוקף נוכח כך שבעניינו של הנאשם שירות המבחן סבור כי קיימת נזקקות טיפולית משמעותית ואינטנסיבית, דבר אשר מחייב גם הימצאותו בקהילה טיפולית סגורה וגמילה מסמים. הנאשם מצדו מעוניין לסיים את עונשו, למצוא מסגרת תעסוקתית ללא מעורבות טיפולית של שירות המבחן. כשאלו הם פני הדברים, הרי שיש לדבר על רמת סיכון להתנהגות פורצת גבולות בעתיד, דבר אשר יש בו בגדרי המתחמים לתת משקל לשיקולי הרתעת היחיד. בדומה, סבורני כי יש מקום לתת ביטוי מסוים לרתעת הרבים נוכח נפוצותן של העבירות בהן הורשע הנאשם.

כאמור בסעיף 40ג (ב) לחוק לאחר קביעת המתחמים רשאי בית המשפט לקבוע עונש נפרד לכל אירוע או לחילופין לקבוע עונש כולל לכל האירועים. בענייננו, מצאתי לקבוע עונש כולל למכלול האירועים. יצוין כי מתווה שכזה ייתן ביטוי נוסף לכל נתוניו של הנאשם ולקולא כפי שפורטו לעיל.

מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשים מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו - מיום 30.9.2014 עד יום 7.10.2014 ומיום 7.12.2014 עד היום.

ב. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה והפרת הוראה חוקית.

ג. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.

ד. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.

ה. 1,500 ₪ פיצוי לשני המתלוננים ובסך הכל 3,000 ₪ פיצוי עפ"י המפורט לעיל: בת"פ 16762-12-14, לעד תביעה 7 עפ"י פרטיו בכתב האישום, ובת"פ 1955-10-14, עד תביעה 1 עפ"י פרטיו בכתב האישום. הפיצוי ישולם עד ליום 1.4.2016.

ניתן צו כללי ליחידה החוקרת להשמיד/לחלט/להשיב לבעלים עפ"י שיקול דעתה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

**ניתן והודע היום י"ב ניסן תשע"ה,
01/04/2015 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**